

Postanowienie z dnia 9 grudnia 1997 r.

II UZ 110/97

Nieuzupełnienie w wyznaczonym terminie braku kasacji przez określenie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie o wzrost świadczenia z ubezpieczenia społecznego powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 393-5 KPC - bez dalszego sprawdzania, czy wartość przedmiotu zaskarżenia miałyby znaczenie dla oceny dopuszczalności kasacji.

Przewodniczący SSN: Barbara Wagner, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 grudnia 1997 r. sprawy z wniosku Mariana W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. o przeliczenie podstawy wymiaru renty inwalidzkiej, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 29 lipca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie postanowieniem z dnia 29 lipca 1997 r. odrzucił kasację Mariana W. od postanowienia tego Sądu z dnia 20 stycznia 1997 r., oddalającego zażalenie ubezpieczonego na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 12 grudnia 1996 r. [...], odrzucające odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 10 stycznia 1996 r., odmawiającej mu przeliczenia podstawy wymiaru pobieranej przez niego renty inwalidzkiej. Odrzucając kasację Sąd Apelacyjny wskazał, że zaskarżone postanowienie

zostało wydane w sprawie o przeliczenie podstawy wymiaru renty inwalidzkiej, dlatego dotyczy wysokości pobieranego świadczenia, a zatem konieczne było podanie wartości przedmiotu zaskarżenia, skoro - jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w niepublikowanym orzeczeniu z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKN 57/97 - w sprawie o roszczenie majątkowe w świetle art. 393³ KPC takie wymaganie musi być spełnione niezależnie od tego, czy wartość przedmiotu zaskarżenia ma znaczenie dla oceny jej dopuszczalności.

Tymczasem formalny brak skargi kasacyjnej w postaci podania wartości przedmiotu zaskarżenia nie został uzupełniony, mimo wezwania pełnomocnika ubezpieczonego - pod rygorem odrzucenia kasacji - do uzupełniania w terminie tygodniowym tego braku. To procesowe zaniechanie spowodowało odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 393⁵ KPC w związku z art. 391 i 130 § 1 KPC.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonego zarzucił zaskarżonemu postanowieniu „błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, jakoby był prawidłowo wezwany do uzupełnienia braku pisma procesowego”, ponieważ do jego kancelarii adwokackiej wpłynęło wezwanie do podania wartości przedmiotu sporu, z którego nie wynikało „czyjej sprawy ani o jakim przedmiocie wezwanie to dotyczy”. Pismo to zawierało nazwisko adwokata i wezwanie do podania wartości przedmiotu sporu, ale z przyczyn leżących po stronie Sądu było niekompletne, ponieważ nie oznaczało stron postępowania ani przedmiotu sprawy, które pozwalałyby na identyfikację wezwania z konkretną sprawą. Dlatego dopiero po przysłaniu pełnomocnikowi prawidłowo wypełnionego wezwania do usunięcia braków kasacji powstanie problem terminowego spełnienia tego wymagania formalnego. Równocześnie zdaniem skarżącego w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi konieczność oznaczenia „przedmiotu kasacji”, ponieważ istotę sporu ubezpieczonego z organem rentowym stanowi ustalenie pozostawania w stosunku pracy w określonym czasie oraz uwzględnienie tego okresu zatrudnienia ubezpieczonego do wyliczenia należnej mu renty inwalidzkiej. Natomiast ubezpieczony nie zgłaszał do ZUS żadnych roszczeń o charakterze materialnym dotyczących zapłaty zaległej renty czy też jej płatności na przyszłość.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieuzasadnione, albowiem w odwołaniu [...] ubezpieczony domagał się w istocie rzeczy wzrostu pobieranego świadczenia przez ustalenie wyższej podstawy jego wymiaru, w uwzględnieniu dodatkowego okresu zatrudnienia i zarobków wówczas uzyskiwanych. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji prowadził sprawę o podwyższenie renty inwalidzkiej, a Sąd Apelacyjny kwalifikował sprawę w kategorii przeliczenia podstawy wymiaru renty inwalidzkiej. Wbrew zatem twierdzeniu zażaleni istoty sporu nie stanowiło ustalenie, że ubezpieczony w spornym okresie pozostawał w stosunku pracy, ale żądanie podwyższenia pobieranego świadczenia rentowego, przez uwzględnienie -spornego okresu i dochodów uzyskiwanych w tym okresie - do wzrostu wysokości pobieranej renty inwalidzkiej. Przyznał to sam skarżący w uzasadnieniu zażaleni, w którym podał, że sporny okres „winien być uwzględniony do wyliczenia należnej powodowi renty inwalidzkiej”. Także w uzasadnieniu odrzuconej kasacji wskazywano, iż wniosek „powoda” z dnia 31 lipca 1996 r. „zmierzał w swej istocie do ponownego przeliczenia na jego korzyść świadczeń rentowych, gdyż w wymienionym okresie uzyskiwał najlepsze z jego punktu widzenia zarobki i miał prawo do wyższego świadczenia rentowego” oraz że „świadczenie rentowe było ustalone w wysokości nie satysfakcjonującej powoda”. W takich okolicznościach nie może być wątpliwości, że spór dotyczył wzrostu pobieranego świadczenia rentowego z ubezpieczenia społecznego, co obligowało skarżącego do podania wartości przedmiotu zaskarżenia w postaci wyliczonego wzrostu tego świadczenia, który ubezpieczony chciał uzyskać w wyniku zgłoszonych żądań uwzględnienia dodatkowego okresu składkowego i wysokości uzyskiwanych wówczas dochodów do okresu pracy i wzrostu pobieranego świadczenia.

W sprawach o wzrost świadczenia z ubezpieczenia społecznego przedmiotową dopuszczalność kasacji wyznacza [...] wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC). W celu uzupełnienia tego braku formalnego pełnomocnik ubezpieczonego był wezwany pod rygorem odrzucenia kasacji. Sporządzone na druku urzędowym wezwanie wskazywało sygnaturę akt [...] w sprawie, w której pełnomocnik ubezpieczonego wniósł kasację, co pozwalało jednoznacznie zidentyfikować wezwanie do uzupełnienia braku tej właśnie skargi kasacyjnej. Skoro zatem ten brak formalny nie został uzupełniony, to Sąd Apelacyjny - działając na podstawie art. 393⁵ in fine KPC - był zobligowany do odrzucenia jako niedopuszczalnej kasacji, której

braków strona nie uzupełniła w terminie, bez dalszego sprawdzania, czy ewentualna wartość przedmiotu zaskarżenia miałaby znaczenie dla oceny dopuszczalności kasacji w sprawie.

Mając powyższe na uwadze zażalenie podlegało oddaleniu z mocy art. 385 KPC w związku z art. 397 § 2 i 393¹⁹ KPC.

=====